

27 Απριλίου, 1990

(ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές)

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ,

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5178).

5 Ποινική Δικονομία — Εκ πρώτης όψεως υπόθεση — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ. 155, άρθρο 74 (ι) (β) — Δικαστική Πρακτική 1962 ([1962]) I All E.R. 448) — Πότε δικαιολογείται διακοπή της δίκης με αθώωση κατηγορουμένου — Το κριτήριο είναι και στις δύο περιπτώσεις της εν λόγω πρακτικής αντικειμενικό — Ο Δικαστής δεν πρέπει να προβαίνει σε υποκειμενική αξιολόγηση της μαρτυρίας.

10 Ποινική Δικονομία — Επανεκδίκαση υποθέσεως κατά διαταγήν Εφετείου — Ο περί Δικαστηρίων Νόμος, 1960 (N. 14/1960), άρθρο 25 (3) και ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ. 155, άρθρο 145 (1) (δ) — Πότε και ποιοι παράγοντες λαμβάνονται υπόψη προκειμένου να διαταχθεί επανεκδίκαση.

15 Πρόκληση θανάτου λόγω ελλείψεως προφυλάξεως κατά παράβαση του άρθρου 210 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 — Κατά πόσο υπάρχει νομική υποχρέωση φωτογραφήσεως των λεπτομερειών στη σκηνή ατυχήματος — Αρνητική η απάντηση στο ερώτημα.

20 Ποινική Δικονομία — Έφεση κατ' αθωωτικής αποφάσεως Επαρχιακού Δικαστηρίου από Γενικό Εισαγγελέα — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ. 155, άρθρο 137 — Το δικαίωμα του Γενικού Εισαγγελέα δεν πηγάζει από το Κοινοδίκαιο — Γι' αυτό επιβάλλεται ο αυστηρός περιορισμός του στα πλαίσια του άρθρου 137.

25 Στην υπόθεση αυτήν ο εφεσίβλητος αντιμετώπιζε κατηγορία για πρόκληση θανάτου λόγω ελλείψεως προφυλάξεως κατά παράβαση του άρθρου 210 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 210.

Ο θάνατος επήλθε συνεπεία μετωπικής συγκρούσεως του αυτοκινήτου του εφεσίβλητου με το αυτοκίνητο του θύματος. Ο εφεσίβλητος, που τραυματίσθηκε σοβαρά, δεν μπόρεσε να δώσει εξήγηση για την σύγκρουση λόγω απωλείας μνήμης.

Η υπόθεση της Κατηγορούσας αρχής περιορίστηκε σε μαρτυρία των ευρημάτων στη σκηνή της σύγκρουσως. Προκομίσθηκε συντριπτική μαρτυρία ότι η σύγκρουση είχε συμβεί στη δεξιά από την πλευρά της κατευθύνσως του εφεισίβλητου πλευράν του δρόμου.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι δεν υπάρχει εκ πρώτης όψεως υπόθεση και απάλλαξε τον εφεισίβλητον. Η σχετική αιτιολογία βρίσκεται στη σελίδα 139 - 141 της αποφάσεως. 5

Το Ανώτατο Δικαστήριο, αποδεχόμενο την Έφεση, αποφάσισε:

(1) Η απαλλαγή του κατηγορουμένου με βάση την έλλειψη στοιχειοθετήσεως εκ πρώτης όψεως υποθέσεως δικαιολογείται, σύμφωνα με την Δικαστική Πρακτική, 1962, μόνο σε δύο περιπτώσεις: 10

α) Όταν δεν στοιχειοθετείται εξ αντικειμένου η υπόθεση της κατηγορίας λόγω της απουσίας ενός ή περισσοτέρων των συστατικών στοιχείων του εγκλήματος, και 15

β) Οποτεδήποτε η μαρτυρία είναι τόσο αντινομική ή στερείται πειστικότητας, σε βαθμό που κανένα λογικό δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασιίσει σ' αυτή την καταδίκη του κατηγορουμένου.

Και στις δύο περιπτώσεις το κριτήριο είναι αντικειμενικό. 20

(2) Στην υπόθεση αυτή τα ευρήματα εξεταστών του δυστυχήματος έφεραν σε φως συντριπτική μαρτυρία, ότι η σύγκρουση έγινε στη δεξιά λωρίδα του δρόμου, δηλαδή, κατά μήκος της νόμιμης πορείας πλεύσεως του θύματος. Η παρουσία σημείων αποτυπωμάτων φρένων, οι γραμμώσεις στο δρόμο, η τελική θέση των αυτοκινήτων, σε συνδυασμό με την απουσία οποιωνδήποτε σημείων που να καταμαρτυρούν σύγκρουση κατά μήκος της νόμιμης πορείας πλεύσεως του εφεισίβλητου, παρείχαν ισχυρή ένδειξη ότι η σύγκρουση έγινε στη λανθασμένη πορεία του δρόμου με αφετηρία την πορεία πλεύσεως του εφεισίβλητου. Η διαπίστωση αυτή αποκαλύπτει έλλειψη εκ μέρους του εφεισίβλητου προφυλακτικών μέτρων για την ασφάλεια του θύματος, ενώ η βιαιότητα της σύγκρουσης, παρέχει ενδείξεις για το μέγεθος της παράλειψης. 25
30

(3) Η παράλειψη του εξεταστή να μεταφέρει όλα τα ευρήματα από το πρόχειρο σχέδιο στο τελικό σχέδιο δεν εξυπακούει αλλότρια κίνητρα. Άλλωστε και τα δύο σχέδια είχαν προσαχθεί με πρωτοβουλία της Κατηγορούσας Αρχής. 35

(4) Εξέταση του συνόλου της μαρτυρίας των δύο μαρτύρων, αποκαλύπτει ότι οι αντιφάσεις στις οποίες αναφέρθηκε το δικαστήριο, αφορούν λεπτομέρειες της μαρτυρίας τους, κυρίως σχετικά με την επικριβή θέση των αποτυπωμάτων της τροχοπέδησης και την απόστασή τους από το δεξιό άκρο του δρόμου, καθώς και 40

το χρώμα των αποτυπωμάτων.

5 (5) Ο πρωτόδικος Δικαστής τελούσε σε πλάνη σχετικά με το χρώμα των αποτυπωμάτων της τροχοπέδησης. Οι αμφιβολίες δημιουργήθηκαν αποκλειστικά από την αντίληψη του δικαστή ότι σε ασπρόμαυρες φωτογραφίες το άσπρο φαίνεται άσπρο και το μαύρο φαίνεται καθαρά μαύρο. Δεν υπήρχε ίχνος μαρτυρίας που να αντιμάχεται τη γνώμη του αστυνομικού φωτογράφου ως προς την απεικόνιση των ευρημάτων του. Η αντίθετη άποψη που υιοθέτησε ο δικαστής, βασιζόταν αποκλειστικά στη διαμόρφωση γνώμης 10 σε θέμα έξω από το πεδίο των θεμάτων για τα οποία έγκυρα ο δικαστής θα μπορούσε να αντλήσει από τη δικαστική γνώση.

(6) Η θέση του πρωτόδικου Δικαστή σχετικά με υποχρέωση της Κατηγορούσης Αρχής να φωτογραφήσει με κάθε λεπτομέρεια την σκηνή του ατυχήματος είναι νομικά εσφαλμένη.

15 (7) Για την άσκηση της διακριτικής εξουσίας να διαταχθεί επανεκδίκαση της υποθέσεως. Συνεκτιμούνται και σταθμίζονται όλοι εκείνοι οι παράγοντες οι οποίοι τείνουν να διαμορφώσουν τα συμφέροντα της δικαιοσύνης στις ιδιαίτερες συνθήκες της υπόθεσης. Αφενός, τα συμφέροντα του κατηγορούμενου σε συνάρτηση με την αρχή του δικαίου ότι είναι κατά κανόνα ανεπιθύμητο για τον πολίτη να υποβάλλεται στη δοκιμασία της δίχης για περισσότερες της μιάς φορές και αφετέρου, τα συμφέροντα του δημοσίου για την αποτελεσματική και ορθή απονομή της δικαιοσύνης. Η σοβαρότητα και η συχνότητα του αδικήματος, το περίπλοκο της υπόθεσης, ο χρόνος ο οποίος έχει διαρρέψει από την ισχυριζόμενη διάπραξη του αδικήματος, καθώς και η δαπάνη η οποία θα απαιτηθεί για τη νέα δίκη, είναι μεταξύ των παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου. Το αδίκημα για το οποίο κατηγορήθηκε ο εφεσίβλητος είναι 20 σοβαρό, ενώ η συχνότητα θανατηφόρων οδικών δυστυχημάτων λόγω έλλειψης των αναγκαίων προφυλακτικών μέτρων, έχει πάρει ανησυχητικές διαστάσεις.

*Η έφεση επιτρέπεται.
Διαταγή επανεκδικάσεως.*

35 *Αναφερόμενες αποφάσεις:*

Stasoullis v. The Police (1971) 2 C.L.R. 301,

Rabjons v. Burgar [1972] Crim. L.R. 46,

Wright v. Wenlock [1972] Crim. L.R. 49,

R v. Jones, 8 Mod. 201,

40 *In Re Kakos (1985) 1 C.L.R. 250,*

Azinas and Another v. The Police (1981) 2 C.L.R. 9,

Rex v. Kara Mehmet, 16 C.L.R. 46,

Wiseman and Another v. Borneman and Others, [1967] 3 All E.R. 1045,

Cozens v. Brutus [1972] 2 All E.R. 1,

Ellis v. Jones [1973] 2 All E.R. 893,

5

R v. Galbraith [1981] 2 All E.R. 1061,

R v. Barker [1975] 65 Crim. App. R. 287,

Κωνσταντίνου ν. Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ.109,

Gavalas v. The Police (1985) 1 C.L.R. 114,

Γενικός Εισαγγελέας ν. Χ"Κωνσταντίνου (1989) 2 Α.Α.Δ.99,

10

Pierides v. The Republic (1971) 2 C.L.R. 263,

Ekdotiki Eteria Kosmos v. Police (1984) 2 C.L.R. 121,

Charalambous v. The Republic (1985) 2 C.L.R. 97,

Τσουλιάς ν. Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 258.

Έφεση κατά αθωωτικής απόφασης.

15

Έφεση από τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας (Αρ. Υπόθεσης 4346/89) με την οποία ο Αν. Επαρχιακός Δικαστής Ιωαννίδης αθώωσε τον κατηγορούμενο στην κατηγορία πρόκλησης θανάτου λόγω ελλείψεως προφυλάξεως κατά παράβαση του άρθρου 210 του Ποινικού Κώδικος, Κεφ. 154.

20

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας με Λ. Κουρσουμπά (κα), Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον εφεσεϊόντα.

25

Α. Ανδρέου και Χ. Κυριακίδης, για τον εφεσεϊβλητο.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Η απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από το Δικαστή Γ.Μ. Πιχή.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΠΙΚΗΣ: Το βράδυ της 2/11/88, ώρα 7.15 μ.μ., συγκρούστηκαν στον κύριο δρόμο Λάρνακας-Λευκωσίας, μεταξύ του 23ου και 24ου χιλιομέτρου της διαδρομής, τα αυτοκίνητα VR 822 και ND 265 με μοιραίες 5 συνέπειες για τον οδηγό του πρώτου και δραματική κατάληξη για τον οδηγό του δεύτερου που τραυματίστηκε σοβαρά και παγιδεύτηκε στο φλεγόμενο αυτοκίνητό του. Απαγκιστρώθηκε από το αυτοκίνητό του από τους επιβάτες διερχόμενου αυτοκινήτου και στη συνέχεια μεταφέρθηκε 10 στο Νοσοκομείο, όπου έτυχε θεραπείας.

Τη σκηνή του δυστυχήματος επισκέφθηκε αστυνομικό κλιμάκιο που περιλάμβανε τον Αναπληρωτή Λοχία Σ. Μενελάου και τον Αστυφύλακα Α. Λοϊζίδη, ειδικευμένους στην εξέταση οδικών δυστυχημάτων. Ο δεύτερος ήταν 15 επίσης ειδικευμένος στη λήψη φωτογραφιών. Οι Αστυνομικοί αφού έκαμαν τις αναγκαίες διευθετήσεις για την απρόσκοπτη διακίνηση της τροχαίας, προχώρησαν στην ανίχνευση της σκηνής.

Τον τόπο του δυστυχήματος επισκέφθηκαν και την 20 επαύριο για την ολοκλήρωση των ανακρίσεων και τη φωτογράφιση της σκηνής. Τα αυτοκίνητα που ενέχονταν στη σύγκρουση εντοπίστηκαν στην τελική τους θέση, στη δεξιά πλευρά, με κατεύθυνση τη Λευκωσία, έξω από το δρόμο. Εκτός από τον εντοπισμό των αυτοκινήτων και τις ενδείξεις 25 που παρείχε η κατάσταση τους για τις συνθήκες του δυστυχήματος, οι Αστυνομικοί εντόπισαν και άλλα σημεία στο δρόμο που έτειναν να ρίξουν φως στις συνθήκες κάτω από τις οποίες τα αυτοκίνητα είχαν συγκρουστεί. Υπήρχαν έντονα αποτυπωμένα στην άσφαλο σημεία 30 τροχολέδησης του αυτοκινήτου που ώδευε προς την κατεύθυνση της Λευκωσίας, καθώς και γραμμώσεις (χαράξεις) στο δρόμο που συνταυτίζονταν με την κατεύθυνση των αποτυπωμάτων τροχολέδησης, τη βιαιότητα της σύγκρουσης, καθώς και την τελική θέση των δύο οχημάτων.

35 Η συνεκτίμηση των στοιχείων της πραγματικής μαρτυρίας (real evidence), οδήγησαν τον ανακριτή (Σ. Μενελάου) στο συμπέρασμα ότι η σύγκρουση έγινε σε σημείο

κοντά στην άκρα δεξιά πλευρά του δρόμου, το οποίο σημειώνεται στο σχέδιο που ετοίμασε με το γράμμα Χ. Όλα τα σημεία της πραγματικής μαρτυρίας ανευρέθηκαν στη δεξιά λωρίδα πλησιέστερο προς το κράσπεδο του δρόμου που ήταν διαχωρισμένος με άσπρη διακεκομμένη γραμμή σε δύο λωρίδες. 5

Ο κ. Μενελάου προσδιόρισε και συσχέτισε τα ευρήματά του σε πρόχειρο σχέδιο της σκηνής, το οποίο ετοίμασε μετά τις επισκέψεις του στον τόπο του δυστυχήματος. Σε μεταγενέστερο στάδιο, μετά την παρέλευση τριών περίπου μηνών, μετέφερε τα ευρήματά του σε σχέδιο επί κλίμακος 1:250 για τον ακριβέστερο προσδιορισμό και ευχερέστερη κατανόηση και αξιολόγησή τους. Το μόνο σημείο το οποίο παρέλειψε να σημειώσει στα σχέδια τα οποία ετοίμασε, ήταν κηλίδες πετρελαίου που εντόπισε κοντά στο σημείο το οποίο προσδιόρισε ως το σημείο σύγκρουσης· εύρημα το οποίο έτεινε να ενισχύσει τη θέση ότι το σημείο Χ ήταν πράγματι το μέρος όπου συγκρούστηκαν τα ενεχόμενα αυτοκίνητα. 10
15

Στην κατάθεσή του στην Αστυνομία ο Στέφανος Χριστοδούλου δεν ήταν σε θέση, όπως ισχυρίστηκε, να δώσει καμιά εξήγηση για τις συνθήκες του δυστυχήματος λόγω απώλειας μνήμης. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι κατευθυνόταν προς τη Λευκωσία με τα μεγάλα φώτα του αναμμένα. Άλλος αυτόπτης μάρτυρας του δυστυχήματος δεν υπήρχε. 20
25

Ο Στέφανος Χριστοδούλου, ο εφεισίβλητος, κατηγορήθηκε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακος για την πρόκληση του θανάτου του οδηγού του οχήματος με το οποίο συγκρούστηκε "λόγω ελλείψεως προφυλάξεως μη αναγομένης εις υπαίτια αμέλεια ..." κατά παράβαση των διατάξεων του Άρθρου 210 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154. Η υπόθεση της Κατηγορίας βασίστηκε αποκλειστικά στα ευρήματα της Αστυνομίας τα οποία έτειναν να καταδείξουν ότι, 30
35

(α) η σύγκρουση έγινε στη λωρίδα του δρόμου στην

οποία δεν έπρεπε να ευρίσκεται ο εφεσίβλητος, δηλαδή, στην πλευρά του θύματος,

(β) η σύγκρουση ήταν εξαιρετικά βίαιη,

5 (γ) τα μέτρα που λήφθηκαν από τον εφεσίβλητο για την αποφυγή του δυστυχήματος, το φρενάρισμα, δεν απέτρεψε τη σύγκρουση, και ότι

(δ) επρόκειτο για μετωπική σύγκρουση, συμπέρασμα που προκύπτει από τις ζημιές στα δύο αυτοκίνητα.

10 Μετά το πέρας της υπόθεσης της Κατηγορίας, το πρωτόδικο δικαστήριο δέχτηκε την εισήγηση της Υπεράσπισης ότι η Κατηγορία απέτυχε να αποδείξει εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του εφεσίβλητου, διαπίστωση που είχε ως αποτέλεσμα την απαλλαγή και αθώωσή του. Οι λόγοι που οδήγησαν το πρωτόδικο δικαστήριο σ' αυτή την κα-
15 τάληξη, περιέχονται σε μεγάλο βαθμό στο απόσπασμα που ακολουθεί:

20 "Όσον αφορά τα άλλα σημεία, όπως το σημείο συγκρούσεως όσο και τα σημεία τριβής επί του εδάφους, όσο και των γραμμών επαφής του πλαστικού επί του εδάφους ως και των λαδιών και άλλων σημείων, υπήρξαν ορισμένες παραλείψεις εκ μέρους του μάρτυρος Μενελάου και ορισμένα δεν αναφέρονται εις το Τεκ. 1 ενώ αναφέρονται εις το Τεκ. 2 και αντίστροφα ή και δεν αναφέρονται καθόλου εις τα τεκμήρια 1 και 2, που
25 κάμνουν το Δικαστήριο να έχει σοβαρές αμφιβολίες περί της υπάρξεως των ή της υπάρξεως των εις το μέρος που τα τοποθέτησε ο μάρτυς Μενελάου. Έχοντας υπόψη τούτο ως και το γεγονός ότι ουδέν από τα σημεία παρουσιάζονται εις τις φωτογραφίες που έλαβε
30 ο μάρτυς Λοϊζίδης και που έπρεπε να δεικνύονται δια να πείσουν το Δικαστήριο περί της υπάρξεως των, δεν έχω πεισθεί περί της υπάρξεως των σημείων αυτών ή περί της υπάρξεως των εκεί που δεικνύονται και φυσικά δεν μπορώ να δεχθώ και τα εξαχθέντα υπό του μάρ-
35 τυρος Μενελάου συμπεράσματα και ιδιαίτερος του συ-

μπεράσματος δια το σημείο συγκρούσεως έχοντας μάλιστα υπόψη μου ότι δεν έχω δεχθεί τα στόπερ ως στόπερ του κατηγορούμενου.

Εις μία υπόθεση που η βασική μαρτυρία εναντίον του κατηγορούμενου στηρίζεται επί των ανευρεθέντων σημείων εις το μέρος και των εξαχθησομένων από αυτά συμπερασμάτων, έπρεπε τα πάντα να είχαν φωτογραφηθεί με κάθε λεπτομέρεια δια να αποτελούν και ενισχυτική μαρτυρία. Αντί τούτου οι φωτογραφίες εκτός από τις ζημιές εις τα αυτοκίνητα, παρουσιάζουν μόνον τουριστικές φωτογραφίες του τοπίου και τίποτε δια τα ισχυριζόμενα ως ανευρεθέντα σημεία εις το μέρος του δυστυχήματος. 5 10

Εφόσον δεν μπορώ να βασισθώ εις την ύπαρξη των σημείων που ανέφερε ο μάρτυς Μενελάου, ούτε και να δεχθώ τα συμπεράσματά του, ούτε και να δεχθώ το ισχυριζόμενο από αυτόν σημείο συγκρούσεως ως το πραγματικό, βρίσκω ότι τα σχέδια δια τους λόγους που ανέφερα, δεν μπορούν αν αποτελέσουν μαρτυρία εναντίον του κατηγορούμενου. 15 20

Η μόνη μαρτυρία που απομένει είναι οι ζημιές εις το αυτοκίνητο που δεικνύουν ότι η σύγκρουση ήταν βιαιότητα και το γεγονός ότι τα αυτοκίνητα έχουν βρεθεί εις την δεξιά πλευρά του δρόμου ως οδηγούσε ο κατηγορούμενος. 25

Μπορεί όμως τούτο να αποδείξει οιαδήποτε αμέλεια εναντίον του κατηγορούμενου και συγκεκριμένα μπορεί να αποδείξει ότι ο κατηγορούμενος την στιγμή του δυστυχήματος οδηγούσε εις την δεξιά και το θύμα εις την αριστερή πλευρά του δρόμου; Κάτι τέτοιο όμως δεν μπορεί να λεχθεί και ουδεμία μαρτυρία περί τούτου έχω ενώπιόν μου. 30

Υπό τις περιστάσεις επομένως, βρίσκω ότι δεν μπορώ να βασισθώ επί της προσαχθείσης μαρτυρίας δια τους λόγους που ανέφερα δια να καλέσω σε απολο- 35

γία τον κατηγορούμενο βρίσκοντας την αμέλεια που απαιτείται βάσει του άρθρου 210 του Κεφ. 154. Ο κατηγορούμενος επομένως δεν καλείται εις υπεράσπισιν, απαλλάσσεται και αθώνεται.”

- 5 Ο Γενικός Εισαγγελέας εφεσίβαλε την απόφαση ασκώντας τις εξουσίες που του παρέχει το Άρθρο 137 (1) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155.

10 Ο πρώτος λόγος που προβλήθηκε προς υποστήριξη της έφεσης είναι ότι ο δικαστής δεν καθοδηγήθηκε από το σύνολο της Δικαστικής Πρακτικής του 1962, (Practice Note of the Divisional Court of the Queen's Bench Division of the High Court of England issued in 1962. - [1962] 1 All E.R. 448) την οποία υιοθέτησε ως οδηγό για να αποφασίσει κατά πόσο η Κατηγορία απέδειξε την υπόθεσή της εκ πρώτης όψεως. Στην απόφαση γίνεται αναφορά μόνο, όπως 15 ορθά επεσήμανε ο Γενικός Εισαγγελέας, στο πρώτο σκέλος της Πρακτικής. Στο δεύτερο μέρος διασαφηνίζεται ότι τα δικαστήρια δεν πρέπει κατά κανόνα να προβαίνουν σε εκτίμηση της ενοχής ή αθωότητας του κατηγορούμενου 20 πριν ακουστεί το σύνολο της μαρτυρίας, περιλαμβανομένης και μαρτυρίας που δυνατόν να θέσει ενώπιον του δικαστηρίου η υπεράσπιση. Δικαιολογείται η διακοπή της δίκης μετά το πέρας της Κατηγορίας και η αθώωση του κατηγορούμενου μόνο όταν,

- 25 (α) η μαρτυρία δεν στοιχειοθετεί τα συστατικά στοιχεία του εγκλήματος, και όταν

(β) η μαρτυρία έχει κλονισθεί σε τέτοιο βαθμό ως αποτέλεσμα της αντεξέτασης ή είναι τόσο έκδηλα αβάσιμη (unreliable), ώστε κανένα λογικό δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασιστεί σ' αυτή και να καταδικάσει τον κατηγορούμενο. 30

35 Ο Γενικός Εισαγγελέας εισηγήθηκε ότι δεν συνέτρεχε κανέναν από τους πιο πάνω λόγους και συνεπώς το δικαστήριο έπρεπε να ακούσει την υπόθεση μέχρι το τέλος πριν αποφασίσει για την ενοχή ή αθωότητα του κατηγο-

ρουμένου.

Οι άλλοι λόγοι τους οποίους επικαλέστηκε ο Γενικός Εισαγγελέας, αφορούσαν την εσφαλμένη καθοδήγηση του πρωτόδικου δικαστηρίου (misdirection) στην εκτίμηση ορισμένων πτυχών της μαρτυρίας και την παραγνώριση της πραγματικής μαρτυρίας που αγνοήθηκε χωρίς βάσιμο λόγο. Η απόφαση αφήνει την εντύπωση ότι η Κατηγορία έχει θετική υποχρέωση να προσκομίζει σε υποθέσεις που εδράζονται στο Άρθρο 210, φωτογραφική μαρτυρία που να απεικονίζει με κάθε λεπτομέρεια όλα τα σημεία ώστε "... να αποτελεί και ενισχυτική μαρτυρία". Εξίσου εσφαλμένη ήταν η ανάληψη από τον ίδιο το δικαστή του ρόλου του πραγματογνώμονα στην αξιολόγηση των φωτογραφιών και του περιεχομένου τους. Χαρακτηριστικό αυτής της προσέγγισης του δικαστηρίου είναι το πιο κάτω απόσπασμα:

"Όσον αφορά τα ίχνη στόπερ τα οποία ανέρχονται εις 100 και πλέον μέτρα και τα οποία ο μάρτυς Μενελάου τα αποδίδει εις τον κατηγορούμενο, έχομεν πράγματι αντιφατική μαρτυρία εκ μέρους των μαρτύρων. Ενώ ήσαν όπως είτε ο μάρτυς Μενελάου μαύρα και ως είτε ο μάρτυς Λοϊζίδης γκριζόμαυρα, εις τη φωτογραφία 6 του τεκμηρίου 7 φαίνονται ως άσπρα. Αν και ο Λοϊζίδης αποδίδει τούτο εις το ότι η φωτογραφία δεν είναι έγχρωμη, εντούτοις εις τη μαυρόασπρη φωτογραφία το μαύρο αναμένεται να φανεί μαύρο και το άσπρο να φανεί άσπρο."

Η γνώση από την οποία μπορεί να αντλήσει το δικαστήριο έξω από τη μαρτυρία, περιορίζεται σε θέματα που μπορεί να σημειωθούν δικαστικά (judicially noticed). Η αξιολόγηση μαρτυρίας με το φακό του πραγματογνώμονα αποτελεί εκτροπή, όπως υποδεικνύεται στην υπόθεση *Stasoullis v. The Police* (1971) 2 C.L.R. 301.

Το κυριότερο σφάλμα του δικαστηρίου συνίσταται, όπως εισηγήθηκε ο Γενικός Εισαγγελέας, στην παραγνώριση της πραγματικής μαρτυρίας και την απόρριψη της

5 υπαρξής της για λόγους που δεν αντέχουν σε αντικειμενική βάσανο. Λειτουργήσε επίσης το δικαστήριο όπως εισηγήθηκε, κάτω από καθεστώς πλάνης ως προς ένα σημείο που φαίνεται στις φωτογραφίες και που κατά πάσα πιθανότητα προκλήθηκε από διερχόμενο αυτοκίνητο μετά το
 10 δυστύχημα και το οποίο καταφανώς δεν σχετίζεται με το δυστύχημα λόγω της θέσης και της κατεύθυνσής του.

10 Α¹ναγνώρισε ο Γενικός Εισαγγελέας ότι σε ποινικές υποθέσεις δεν ισχύει ο κανόνας του δικαίου ή της αποδείξεως γνωστός με τη λατινική ορολογία "res ipsa loquitur", ο οποίος τυγχάνει εφαρμογής σε υποθέσεις αστικής διαδικασίας. Αυτό δεν σημαίνει, είπε, όπως αναγνωρίζουν και αγγλικές αποφάσεις, *Rabjohns v. Burgar* [1972] Crim.L.R., 46, *Wright v. Wenlock* [1972] Crim.L.R., 49, *Wilkinson's*
 15 *Road Traffic Offences*, 13th ed., Vol. 1, 5.30 ότι παραγνωρίζεται σε ποινικές υποθέσεις η πραγματική μαρτυρία ή τα συμπεράσματα που εύλογα μπορεί να εξαχθούν από αυτή.

20 Τα ευρήματα στον τόπο του δυστυχήματος, εισηγήθηκε, οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η σύγκρουση έγινε στη λανθασμένη πλευρά του δρόμου, με βάση την κατεύθυνση του εφεσίβλητου, γεγονός που επιτείνεται και από την απουσία οποιωνδήποτε σημείων που να καταμαρτυρούν σύγκρουση κατά μήκος της πορείας πλεύσεως του εφεσίβλητου.

25 Ο κ. Αντρέου στην επίσης πολύ κατατοπιστική αγόρευσή του για τα γεγονότα της υπόθεσης, αναφέρθηκε σε αντιφάσεις μεταξύ των μαρτύρων της Κατηγορίας και κενά στη μαρτυρία τους που καθιστούσαν εύλογη την απαλλαγή του εφεσίβλητου μετά το πέρας της υπόθεσης της Κατηγορίας. Επίσης τόνισε ότι στην Κύπρο ο δικαστής είναι
 30 συγχρόνως ο κριτής του δικαίου και των γεγονότων, πραγματικότητα η οποία δικαιολογεί την απόρριψη της υπόθεσης της Κατηγορίας μετά την ολοκλήρωσή της, οποτεδήποτε κρίνεται ότι η μαρτυρία δεν θα μπορούσε να θεμελιώσει την καταδίκη του κατηγορούμενου. Την αναφορά του πρωτόδικου δικαστή σε ενισχυτική μαρτυρία σε
 35 συσχετισμό με τη φωτογράφιση της σκηνής, την απέδωσε

σε λεκτική ατέλεια παρά σε εσφαλμένη καθοδήγηση, θέση την οποία υιοθέτησε και σε σχέση με την αξιολόγηση της φωτογραφικής μαρτυρίας.

Εξετάσαμε με ιδιαίτερη προσοχή τα εγείρομενα θέματα όπως αρμόζει σε κάθε υπόθεση όπου εφεσιβάλλεται η αθώωση του κατηγορουμένου. Υπενθυμίζουμε ότι το δικαίωμα του Γενικού Εισαγγελέα να εφεσιβάλει αθωωτική απόφαση δεν πηγάζει από το κοινό δίκαιο που αποτελεί το θεμέλιο του δικαστικού μας συστήματος, αλλά από τη νομοθεσία. Ιστορική θεώρηση των κανόνων του κοινού δικαίου αποκαλύπτει ότι τελικοί κριτές της αθωότητας ή ενοχής του κατηγορούμενου μετά από δικαστική καθοδήγηση, ήσαν οι ένορκοι. Η ετυμολογία τους δεν υπόκειται στον έλεγχο άλλης Αρχής προς εξασφάλιση της κυριαρχίας του λαού για την κρίση της ποινικής ευθύνης των συμπολιτών τους.* Η διαπίστωση αυτή δεν μας απαλλάττει βέβαια από την υποχρέωση να εξετάσουμε τα θέματα τα οποία εγείρονται με βάση το δικαίωμα που παρέχεται στο Γενικό Εισαγγελέα από το Άρθρο 137(1) του Κεφ. 155. Δικαιολογεί όμως τον αυστηρό περιορισμό του δικαιώματος στα πλαίσια που θέτει το Άρθρο 137. Με αυτά υπόψη θα επιληφθούμε των επίδικων θεμάτων με πρώτο στη σειρά τις αρχές που διέπουν την απόδειξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης.

ΕΚ ΠΡΩΤΗΣ ΟΨΕΩΣ ΥΠΟΘΕΣΗ.

Όπως ο όρος "εκ πρώτης όψεως υποθεση" υποδηλώνει η κλήση του κατηγορούμενου σε υπεράσπιση δικαιολογείται μόνο όταν ως θέμα πρώτης όψεως, δηλαδή, μετά την προκαταρκτική θεώρηση της υπόθεσης, δικαιολογείται η κλήση του κατηγορούμενου σε υπεράσπιση. Ο όρος "εκ

---

*R. v. Jones, 8 Mod. 201, 208 - Chief Justice Pratt, "it was never yet known that a verdict was set aside by which the defendant was acquitted" - F.W. Maitland - The Constitutional History of England, 100-101, quotation from Lord Chief Justice Mansfield, to the effect that a judge could tell the jury how to do right, but that they had it "in their power to do wrong, which is a matter entirely between God and their own consciences". See also The Judge by Patrick Devlin 117 et seq.

5 πρώτης όψεως υπόθεση" χρησιμοποιείται σε αντιδιαστολή με την εις βάθος θεώρηση και τελική όψη της υπόθεσης, δηλαδή, την απόδειξη της κατηγορίας πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας. Χρήσιμη ανάλυση του όρου "εκ πρώτης
5 όψεως υπόθεση" γίνεται στην απόφαση της ολομέλειας *In Re Kakos* (1985) 1 C.L.R. 250.

10 Το δικαστήριο δεν προβαίνει κατά κανόνα στην αξιολόγηση της μαρτυρίας της Κατηγορίας στο ενδιάμεσο στάδιο της δίκης. Άλλωστε, τέτοια αξιολόγηση θα οδηγούσε, μεταξύ άλλων, στη δημιουργία προκατάληψης εναντίον
15 του κατηγορούμενου οποτεδήποτε κρινόταν ότι η μαρτυρία της Κατηγορίας είναι αξιόπιστη. Και εδώ έγκειται η σημασία της Πρακτικής του 1962 που υιοθετήθηκε στην απόφαση της ολομέλειας *Azinas and Another v. Police*,
20 (1981) 2 C.L.R. 9 και κρίθηκε ότι ενσωματώνει τις αρχές που εφαρμόζονται για να διαπιστωθεί αν η Κατηγορία έχει τεκμηριώσει εκ πρώτης όψεως υπόθεση. Η πρώτη όψη του πράγματος είναι εκείνη η οποία χαρακτηρίζεται από τα εξωτερικά του γνωρίσματα. Είναι με αυτή την έν-
20 νοια που ο όρος χρησιμοποιείται στην Πρακτική του 1962. Η απαλλαγή του εφεσίβλητου δικαιολογείται μόνο όταν,

25 (α) δεν στοιχειοθετείται εξ αντικειμένου η υπόθεση της Κατηγορίας λόγω της απουσίας ενός ή περισσοτέρων των συστατικών στοιχείων του εγκλήματος, και

(β) Οποτεδήποτε η μαρτυρία είναι τόσο αντινομική ή στερείται πειστικότητας, σε βαθμό που κανένα λογικό δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασίσει σ' αυτή την καταδίκη του κατηγορούμενου.

30 Και στη δεύτερη περίπτωση το κριτήριο είναι αντικειμενικό διότι το μέτρο δεν είναι οι εκτιμήσεις του συγκεκριμένου δικαστηρίου αλλά εκείνες ενός νοητού λογικού δικαστηρίου. Στην υπόθεση *Azina* (ανωτέρω), το δικαστήριο επεσήμανε ότι η προγενέστερη κυπριακή απόφαση *Rex v. Mustafa Kara Mehmed*, 16 C.L.R. 46 συσχετίζεται με την
35 ερμηνεία και εφαρμογή των νομοθετικών διατάξεων που

ίσχυαν κατά το χρόνο της έκδοσής της, δηλαδή, των Άρθρων 143 και 144 της Περί των Κυπριακών Δικαστηρίων Διαταγής του 1927, η οποία δέσμευε το πρωτόδικο δικαστήριο να εξετάσει, μετά το πέρας της υπόθεσης της Κατηγορίας, κατά πόσο η προσαχθείσα μαρτυρία ήταν επαρκής για να υποστηρίξει την καταδίκη. Οι διατάξεις του Άρθρου 74(1)(β) του Κεφ. 155 εναρμονίζονται, όπως επεξηγείται, με τα αγγλικά θέσμια στον προσδιορισμό εκ πρώτης όψεως υπόθεσης και για το λόγο αυτό τόσο η Πρακτική του 1962 όσο και η σχετική αγγλική νομολογία (Βλέπε μεταξύ άλλων: (α) *Wiseman & Another v. Borneman & Others* [1967] 3 All E.R. 1045. (β) *Cozens v. Brutus* [1972] 2 All E.R. 1. (γ) *Ellis v. Jones* [1973] 2 All E.R. 893. (δ) *R. v. Galbraith* [1981] 2 All E.R. 1061. (ε) *R. v. Barker* (Note [1975] 65 Cr.App.R. 287) οριοθετούν το πλαίσιο διαπίστωσης εκ πρώτης όψεως υπόθεσης.

Η συνταύτιση του έργου του κριτή του δικαίου και των γεγονότων στο πρόσωπο του δικαστή στην Κύπρο, δεν μεταβάλλει το πλαίσιο καθορισμού της ύπαρξης εκ πρώτης όψεως υπόθεσης. Δεν προβαίνει ο δικαστής στο στάδιο εκείνο της δίκης σε υποκειμενική αξιολόγηση της μαρτυρίας. Το έργο αυτό επιτελείται κατά το τέλος της δίκης. Η απόφασή του περιορίζεται, όπως αναφέραμε, σε αντικειμενική θεώρηση της υπόθεσης. Η απόφαση για απαλλαγή και αθώωση σ' εκείνο το στάδιο της δίκης, πρέπει να έχει αντικειμενικό έρεισμα και να αντέχει στη βάσανο που θέτει η Πρακτική του 1962, δηλαδή, ότι κάθε λογικό δικαστήριο θα κατέληγε, ενόψει της αντικειμενικής υφής της μαρτυρίας, στο ίδιο συμπέρασμα. Με αυτά υπόψη, θα εξετάσουμε την εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα ότι η μαρτυρία θεμελίωσε εκ πρώτης όψεως υπόθεση, καθώς και την απάντηση των δικηγόρων του εφεσίβλητου στο θέμα αυτό.

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

Τα ευρήματα των εξεταστών του δυστυχήματος έφεραν σε φως συντριπτική μαρτυρία, ότι η σύγκρουση έγινε στη

δεξιά λωρίδα του δρόμου, δηλαδή, κατά μήκος της νόμιμης πορείας πλεύσεως του θύματος. Η παρουσία σημείων αποτυπωμάτων φρένων, οι γραμμώσεις στο δρόμο, η τελική θέση των αυτοκινήτων, σε συνδυασμό με την απουσία 5 οποιωνδήποτε σημείων που να καταμαρτυρούν σύγκρουση κατά μήκος της νόμιμης πορείας πλεύσεως του εφεσίβλητου, παρείχαν ισχυρή ένδειξη ότι η σύγκρουση έγινε στη λανθασμένη πορεία του δρόμου με αφετηρία την πορεία πλεύσεως του εφεσίβλητου. Η διαπίστωση αυτή αποκαλύπτει έλλειψη εκ μέρους του εφεσίβλητου προφυλακτικών μέτρων για την ασφάλεια του θύματος, ενώ η βιαιότητα της σύγκρουσης, παρέχει ενδείξεις για το μέγεθος της παράλειψης. Η παράλειψη του μάρτυρα Μενελάου να μεταφέρει στο τελικό σχέδιο όλα τα ευρήματα τα 10 οποία περιέχονται στο πρόχειρο σχέδιο, δεν αποκαλύπτει αλλότρια κίνητρα. Και τα δύο σχέδια είχαν προσαχθεί ως μαρτυρία με πρωτοβουλία της Κατηγορίας χάριν, αναμφιβόλως, προσαγωγής της ολότητας των σχετικών γεγονότων ενώπιον του δικαστηρίου. Έλλωστε το δικαστήριο 20 δεν έκρινε ότι οι μάρτυρες Μενελάου και Λοϊζίδης δεν είπαν την αλήθεια στο δικαστήριο. Ο λόγος για τον οποίο απορρίφθηκε η μαρτυρία τους έγκειτο στις αντιφάσεις μεταξύ τους, τέτοιου βαθμού και μεγέθους, ώστε να καθίσταται αδύνατη η απόδοση οποιασδήποτε βαρύτητας στις 25 καταθέσεις τους.

Εξέταση του συνόλου της μαρτυρίας των δύο μαρτύρων, αποκαλύπτει ότι οι αντιφάσεις στις οποίες αναφέρθηκε το δικαστήριο, αφορούν λεπτομέρειες της μαρτυρίας τους, κυρίως σχετικά με την επακριβή θέση των αποτυπωμάτων της τροχοπέδησης και την απόστασή τους από το 30 δεξιό άκρο του δρόμου, καθώς και το χρώμα των αποτυπωμάτων. Προκύπτει από την ανάλυση της μαρτυρίας του αστυνομικού φωτογράφου ότι ο πρωτόδικος δικαστής τελούσε κάτω από κάποια πλάνη στον προσδιορισμό του 35 χρώματος των αποτυπωμάτων της τροχοπέδησης. Δεν τέθηκε τίποτε ενώπιον του δικαστηρίου που να δημιουργεί αμφιβολίες για την ορθότητα της μαρτυρίας του κ. Λοϊζίδη, ότι το χρώμα τους δεν ήταν άσπρο. Η διαπίστωση του κ. Λοϊζίδη ότι δεν είχαν χρώμα άσπρο, βεβαιώνεται και

από τη σύγκριση του χρώματος με το οποίο απεικονίζονται με το χρώμα της άσπρης διαχωριστικής γραμμής. Οι αμφιβολίες δημιουργήθηκαν αποκλειστικά από την αντίληψη του δικαστή ότι σε ασπρόμαυρες φωτογραφίες το άσπρο φαίνεται άσπρο και το μαύρο φαίνεται καθαρά 5 μαύρο. Δεν υπήρχε ίχνος μαρτυρίας που να αντιμάχεται τη γνώμη του αστυνομικού φωτογράφου ως προς την απεικόνιση των ευρημάτων του. Η αντίθετη άποψη που υιοθέτησε ο δικαστής, βασιζόταν αποκλειστικά στη διαμόρφωση γνώμης σε θέμα έξω από το πεδίο των θεμάτων 10 για τα οποία έγκυρα ο δικαστής θα μπορούσε να αντλήσει από τη δικαστική γνώση. Εξάλλου, η διαπίστωση του πρωτόδικου δικαστή ότι η Κατηγορία έχει θετική υποχρέωση να φωτογραφίσει τη σκηνή του δυστυχήματος με κάθε λεπτομέρεια, και ακόμα σημαντικότερο, η θέση ότι αυτό 15 είναι αναγκαίο για να παρέχεται ενίσχυση στην υπόθεση της Κατηγορίας, αποτελεί νομικό σφάλμα που, όπως είναι πρόδηλο, οδήγησε το δικαστή να εξετάσει τη μαρτυρία του αστυνομικού φωτογράφου κάτω από το πρίσμα νομικής πλάνης. Το συμπέρασμα που μπορεί εύλογα να 20 διατυπωθεί, μετά από συσχετισμό της μαρτυρίας των μαρτύρων Μενελάου και Λοϊζίδη, είναι ότι η μαρτυρία τους δεν συμπίπτει σε όλα τα σημεία που αφορούν τις λεπτομέρειες της πραγματικής μαρτυρίας. Όμως η διαπίστωση αυτή δεν εξουδετερώνει την πραγματική μαρτυρία και τις 25 ενδείξεις που παρέχει ότι το δυστύχημα επεσυνέβη στη δεξιά λωρίδα του δρόμου, στην πλευρά του δρόμου όπου δεν είχε δικαίωμα ο εφεσίβλητος να οδηγεί και ενόψει του επερχόμενου οχήματος του θύματος. Επίσης υποστηρίζει ότι ο εφεσίβλητος οδηγούσε όχι μόνο στη λανθασμένη 30 πλευρά του δρόμου αλλά και με σημαντική ταχύτητα, γεγονός που επαύξησε το μέγεθος της παράλειψης για την ασφάλεια του θύματος και τελικά συνέβαλε στη βιαιότητα της σύγκρουσης. Σκόπιμα δεν αναφερόμαστε στις λεπτομέρειες για την επακριβή θέση των αποτυπωμάτων της 35 τροχοπέδησης και της γνώμης του ανακριτή ως προς το σημείο σύγκρουσης, διότι σε περίπτωση που θα διατάξουμε την επανεκδίκαση της υπόθεσης, θέλουμε να αφήσουμε το πεδίο εντελώς ανοιχτό για την αξιολόγηση του κρίσιμου αυτού μέρους της μαρτυρίας από το δικαστήριο που 40

θα εκδικάσει την υπόθεση.

5 Η προσαγωγή από την Κατηγορία της κατάθεσης του
εφεσίβλητου στις Αστυνομικές Αρχές, σχετικά με την
αξιολόγηση και σημασία του κάθε μέρους της κατάθεσης
του κατηγορούμενου, βλέπε *Κωνσταντίνου ν. Της Αστυνο-*
μίας, (1989) 2 Α.Α.Δ. 109 δεν εξουδετερώνει την υποχρέω-
ση για κλήση του κατηγορούμενου σε υπεράσπιση, εκτός
10 βέβαια αν το περιεχόμενό της κλονίζει το θεμέλιο της Κα-
τηγορίας. Στην προκείμενη περίπτωση στην κατάθεση του
εφεσίβλητου δεν παρέχεται καμιά εξήγηση για την παρου-
σία των στοιχείων της πραγματικής μαρτυρίας στη λανθα-
σμένη πλευρά του δρόμου λόγω απώλειας μνήμης. Η
απώλεια μνήμης βεβαίως δεν απαλλάσσει τον κατηγορού-
μενο από τις πράξεις του. Θέλουμε επίσης να επισημά-
15 νουμε ότι η απώλεια μνήμης δεν είναι θέμα αποκλειστικά
υποκειμενικό, αλλά έχει και ιατρικές διαστάσεις, θέμα στο
οποίο δεν κρίνουμε αναγκαίο να υπεισέλθουμε στο στάδιο
αυτό της διαδικασίας.

20 Τά συστατικά στοιχεία του αδικήματος για το οποίο
κατηγορήθηκε ο εφεσίβλητος, βάσει του Άρθρου 210 του
Κεφ. 154, προσδιορίζονται στην απόφαση της πλειοψη-
φίας στην υπόθεση *Gavalas ν. The Police*, (1985) 2 C.L.R.
114 όπως βεβαιώθηκε και πρόσφατα στην υπόθεση *Γενι-*
κός Εισαγγελέας ν. ΧατζηΚωνσταντίνου (1989) 2 Α.Α.Δ.
25 99.

Καταλήγουμε ότι η Κατηγορία τεκμηρίωσε εκ πρώτης
όψεως υπόθεση και ότι επιβαλλόταν η κλήση του εφεσί-
βλητου σε υπεράσπιση. Η διαπίστωση αυτή και μόνο δεν
δικαιολογεί αυτομάτως την έκδοση διαταγής για την επα-
30 νεκδίκηση της υπόθεσης. Το θέμα ανάγεται στη διακριτι-
κή ευχέρεια του Εφετείου. Αυτό είναι το επόμενο και τε-
λευταίο θέμα που θα μας απασχολήσει.

ΕΠΑΝΕΚΔΙΚΑΣΗ.

Το Άρθρο 25 (3) του Περί Δικαστηρίων Νόμου (Ν. 14/

60) καθώς και το Άρθρο 145(1)(δ) του Κεφ. 155, παρέχουν εξουσία στο Ανώτατο Δικαστήριο στην άσκηση της δευτεροβάθμιας δικαιοδοσίας του, να διατάξει την επανεκδίκαση ποινικής υπόθεσης οποτεδήποτε κρίνεται ότι η πρωτόδικη απόφαση είναι επιρρεπής σε ακύρωση. Η εξουσία για την επανεκδίκαση υπόθεσης δεν επιβάλλει την αυτόματη έκδοση διαταγής οποτεδήποτε κρίνεται ότι η πρωτόδικη απόφαση είναι ακροσφαλής. Η απόφαση για επανεκδίκαση ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου μετά την συνεκτίμηση των παραγόντων εκείνων που προσδιορίζουν τα συμφέροντα της δικαιοσύνης στη συγκεκριμένη υπόθεση. Οι παράγοντες αυτοί επεξηγούνται στις υποθέσεις *Pierides v. Republic*, (1971) 2 C.L.R. 263, *Εκδοτική Εταιρεία Κόσμος ν. Της Αστυνομίας* (1984) 2 C.L.R. 121, *Charalambous v. The Republic* (1985) 2 C.L.R. 97 και *Τσουλιάς ν. Δημοκρατίας* (1989) 2 Α.Α.Δ. 258. Συνεκτιμούνται και σταθμίζονται όλοι εκείνοι οι παράγοντες οι οποίοι τείνουν να διαμορφώσουν τα συμφέροντα της δικαιοσύνης στις ιδιαίτερες συνθήκες της υπόθεσης. Αφενός, τα συμφέροντα του κατηγορούμενου σε συνάρτηση με την αρχή του δικαίου ότι είναι κατά κανόνα ανεπιθύμητο για τον πολίτη να υποβάλλεται στη δοκιμασία της δίκης για περισσότερες της μιάς φορές και αφετέρου, τα συμφέροντα του δημοσίου για την αποτελεσματική και ορθή απονομή της δικαιοσύνης. Η σοβαρότητα και η συχνότητα του αδικήματος, το περίπλοκο της υπόθεσης, ο χρόνος ο οποίος έχει διαρρεύσει από την ισχυριζόμενη διάπραξη του αδικήματος, καθώς και η δαπάνη η οποία θα απαιτηθεί για τη νέα δίκη, είναι μεταξύ των παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου. Το αδίκημα για το οποίο κατηγορήθηκε ο εφεσίβλητος είναι σοβαρό, ενώ η συχνότητα θανατηφόρων οδικών δυστυχημάτων λόγω έλλειψης των αναγκαίων προφυλακτικών μέτρων, έχει πάρει ανησυχητικές διαστάσεις. Δεν υποτιμούμε την αναπόφευκτη δυσχέρεια που θα προκληθεί στον εφεσίβλητο με την έκδοση διαταγής για την επανεκδίκαση της υπόθεσης, κρίνουμε όμως ότι αυτό επιβάλλουν τα συμφέροντα της δικαιοσύνης.

Καταλήγουμε στο ίδιο συμπέρασμα στο οποίο είχε καταλήξει το Εφετείο και στην υπόθεση *Γενικός Εισαγγελέας ν. ΧατζηΚωνσταντίνου* (ανωτέρω), ότι το συμφέρον της δικαιοσύνης επιβάλλει την επανεκδίκαση της υπόθεσης από άλλο μέλος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρινακος.

Η έφεση επιτρέπεται. Η ετυμηγορία του Δικαστηρίου ακυρώνεται. Διατάσσεται η επανεκδίκαση της υπόθεσης από άλλο μέλος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρινακος.

*Η έφεση επιτρέπεται.
Διαταγή για επανεκδίκαση.*